

jeg nemlig mener, at Lovgivningen maa forudsætte, at, naar det er Døden, der opløser Ægteskabet, har det været et virkeligt Ægteskab, medens man, naar det er Skilsmisse, forholder sig paa anden Maade. Men det er et underordnet Punkt, som jeg personlig slet ikke lægger videre Vægt paa. Det, det er mig nærmest om at gjøre, er, at denne vigtige Sag kommer frem til Forhandling og til nærmere Undersøgelse, og at denne Forhandling begynder saa tidlig, at vi ikke skulle blive altfor langt tilbage i den almindelige Retsudvikling i den civiliserede Verden“.

Fredrik Bajer.

Et Par Ord om Fru Edgren-Lefflers to Paralleldramaer: „Kampen for Lykken.“

Hvordan det er, ja, det er jo netop det, alle vor Tids Forfattere med mere eller mindre Held have søgt at vise os.

Romantikens Guldslør er revet i Stykker, det kaster ikke mere Glans over Tilværelsens Tarvelighed eller dækker over Menneskenes Middelmaadighed.

At tage Drømmene fra os, undersøge Virkeligheden og give os Livet nøgent og usminket, som det er, det har været den moderne Skjønletterature Værk.

Disse litterære Undersøgelser have imidlertid næsten alle ført os til det bedrøvelige Resultat, at saaledes som det er, . . . og saaledes som Livet nu leves, er det for en stor Del Menneskers Vedkommende saare utilfredsstillende.

Derfor begynder der nu, da Drømmene ere vegne, at røre sig en Trang til Kamp mod flere af de fra Slægt til Slægt nedarvede Begreber. Man begynder at undersøge, om meget af det, man har vænnet sig til at betragte som Ære, Pligt, Ret o. s. v., om det endnu kan staa for en sund og naturlig Opfattelse.

Fru Edgren har i sine to Paralleldramaer, „Kampen for Lykken“, vovet et Experiment i denne Retning.

I den første Akt af det Drama, der vel nærmest maa betegnes som „hvordan det gik“, har Forfatterinden tegnet et nydeligt Interiørbillede af Livet paa Slottet „Herrhamra“.